

# „Амерички сан“ се распршује на Космету

Др Светозар Радишић, пуковник

*Америчка администрација начинила је превремену и кобно погрешну процену уласка у рат против Срба. Излаз из „балканског геостратешког глиба“, уз очување концепта „новог светског поретка“ и остварење стратегије до 2015. године, готово је немогућ. Самозвана глобална сила у својим проценама и прогнозама није узела у обзир све чиниоце који ремете њене планове за будућност препуну изазова.*

Падови америчких борбених авиона F-117 симболичан су почетак распршивања илузија о америчкој технолошкој свемоћи, професионализму и војним могућностима, на којима је заснован чувени „амерички сан“, према којем потомци Ујка Сема треба да доминирају планетом. Амерички проблем је тим већи јер ће препарирана и надобудна „америчка нација“, вероватно већ у следећој деценији, остати усамљена са својим илузијама. Наиме, ретко ко у свету не зна да су Сједињене Америчке Државе једина преостала суперсила, која је одлучила да освоји свет доларом и успостави непрестану и свестрану доминацију у свету. Свима у свету је јасно да је у Вашингтону установљен „фантом систем“, који функционише као монструозни механизам јер има огромну моћ, а убрзо ће се показати и недовољно ума за самосвет, самоконтролу и, посебно, за домаћинско уредовање света. Недовољно квалитативно припремљени за будућност, разумевајући свет из свог квантитативног лихварског угла, Американци су иницијатори и креатори тзв. новог светског поретка, иако су мондијалну причу дуго чували као тајну. Сада готово сви знају да су Уједињене нације, Савет безбедности, ОЕБС и НАТО инструменти за остварење америчких „виталних интереса“ и, како је то први изјавио Манфред Вернер, „инструменти за увођење новог светског поретка“. У свему томе, важно је да се схвати да СР Југославију није напао НАТО, већ Сједињене Америчке Државе са својим послужиоцима Великом Британијом, Немачком, Француском, Канадом, Италијом и Шпанијом. Наравно, формирање наведене коалиције доказ је о суштини наднационалног светског поретка, о респекту српске сведимензионалне моћи (морална, културолошка, психолошка, па и војна) и потврда да САД нису довољно сигурне да ће њихов концепт успети уколико у планираном геноциду, са потпуно извесним крвављењем руку и губљењем образа, учествују самостално. После свега што се зна о досадашњим америчким злочинима и деструктивним идејама испољеним у организовању секти, тзв. невладиних организација,

фондација, миротворачких покрета, њихове борбе за потирање историје и националне самосвести и након свега што се догодило од дизања „гвоздене завесе“ и рушења Берлинског зида, све је очигледније да многе државе подржавају обезбожене САД због страха од њихове моћи, недоследности и бескрупулозности, а не због поштовања њихових врлина и вредности. Пошто снаге Сједињених Држава, према схватању њиховог естаблишмента, као једина светска суперсила имају значајне обавезе, „које знатно превазилазе свако традиционално гледање на национални интерес, као што су: генерално штићење мира и стабилности на целој Земљи, олакшавање људских патњи ма где оне постојале, те промовисање бољег начина живота“, <sup>1</sup> у многим државама створена је фама (ментална конструкција) о њиховој хуманости, свемоћи и непобедивости. Други део света, који размишља о будућности планете и замишља САД као господара, уплашен је због грамзивости и приступа освајањима који превазилази фашизам и све чешће подсећа на библијску владавину Антихриста. Уосталом, сви људи у свету који мисле на извеснију и успешнију будућност о САД говоре и пишу готово исто што и коментатор кинеског листа „Синхуа“, који је својим чланком „уго-етно“ Медлин Олбрајт приликом њене посете Пекингу.<sup>2</sup> Тако размишљају и значајни државници и дипломате. На пример, Танг Ђијасуан, шеф кинеске дипломатије, приликом исте посете, почетком марта 1999, изјавио је да тема о људским правима, на којој стално инсистирају америчке дипломате, није оправдање за разуздано мешање САД у унутрашње послове других земаља.

### **Америчко зло**

Прича о америчкој администрацији и америчком систему јесте прича о деструкцији и похлепи којима је Запад пореметио природна људска схватања. Њихово креирање будућности („нови светски поредак“) највише је изражено у тзв. негативним мегатрендовима, којима се испољава однос према природној, сакралној, урбаној, технолошкој и људској матрици света, а посебно према истини и злоделима. На пример, Строуб Талбот, амерички државни подсекретар, упозоравајући Москву да не спречава улазак балтичких земаља (Литванија, Летонија и Естонија) у НАТО, изјавио је у Риги да ниједна земља, укључујући Русију, нема право да примењује тактику економског притиска. Међу-

<sup>1</sup> *Стратегија одбране САД*, поглавље: „Кључна начела стратегије националне безбедности САД“, 1997.

<sup>2</sup> Сједињене Америчке Државе су досад напале, због кршења људских права, више од 190 земаља и региона, играјући улогу главног полицајца и судије у свету. Криминал у САД свакодневно односи 65 жртава уз 6.000 повређених у уличном насиљу. Слобода штампе у САД представља само – мит (80 одсто анкетираних Американаца сматра да се неке теме драматизују, а 75 одсто да су информације непоуздане). Америчка порота често доноси одлуке на основу друштвеног статуса и расе оптужених. Сједињене Државе су једна од шест земаља у свету које изричу смртне казне за малолетнике. Међу 26 најразвијенијих земаља света САД имају највишу стопу погибије деце у пуцњави: сваке године више од 7.000 америчке деце подлегне ранама задобијеним од метка.“

тим, сви знају да САД држе под економском блокадом око 35 земаља у свету. Амерички пословни људи сугеришу својој администрацији да, кад је зарада у питању, не треба да се цепидлачи у вези са проблемом људских права и пружањем подршке тероризму иако њихови челници на свим међудржавним скуповима инсистирају да се поштују људска права и тобоже предводе борбу против мафије и тероризма у свету. У истом смислу, тешко се може порећи тврдња Роберта Купермена, америчког стручњака за националну безбедност, да руска мафија има изузетан утицај на руску владу, што показује докле се може изродити једна од најзначајнијих држава света. Врхунац лицемерја и крунски доказ о погрешним потезима, у односу на зла чињења, било је незауостављиво настојање Ватикана да папа за блаженог (свеца) прогласи кардинала који је подржавао режим чувеног ратног злочинца, дучеа Независне Државе Хрватске (НДХ), усташу Анту Павелића. Невероватно звучи, мада читав свет зна за геноцид у Јасеновцу и 700.000 жртава, да су за Алојза Степинца, који је благословио крвнике, у Светој столици рекли да је „показао херојске теолошке вредности вере, наде и доброчинићества, као и крунске врлине разборитости, правде, умерености и снаге“. Злочинац се претворио у свеца пред очима човечанства. На жалост, примера духовног суноврата има много, а исто тако и доказа да су деструктивци постигли највеће резултате утицајем на психолошком плану.

Ретко ко би имао разлога да посумња у то да најхуманија и најдемократскија земља света заиста тежи да употреби електромагнетно оружје за масовно уништење и да контролише мозгове противника на даљину да Медлин Олбрајт, државни секретар САД, није изјавила 9. марта 1998, према коментару објављеном у лондонском листу „Times“, да САД више не признају поглавље Повеље УН о суверенитету држава. Зазирању међународне јавности од неомеђене моћи једине преостале суперсиле допринела је и одлука америчке администрације да од 6. септембра 1996. доноси једностране одлуке, које не морају да буду у складу са међународним правом. Истина да је америчка администрација већ „затворила“ бројне државе у технолошке, економске и информационе резервате само потврђује да њихова доктринарна решења у вези са сведимензионалним операцијама и неокортикалним светским наступом нису само „мртва слова на папиру“.

Постоји основана сумња да амерички научници, у сагласју са државном администрацијом, изводе и у сопственој земљи, на сопственом становништву *in vivo* експерименте. Наиме, почетком октобра 1995. амерички председник Бил Клинтон затражио је да се преиспитају владини истраживачки пројекти који се обављају на људима. Том приликом понудио је накнаду лицима којима су без личног пристанка „научници“ убризгали плутонијум. Наравно, то значи, уколико је информација истинита, да се председник САД не може сврстати у хуманисте и да се готово нимало не разликује од Адолфа Хитлера и његових монструозних расистичких *in vivo* истраживача. У децембру

1997. обелодањено је да су амерички научници експериментисали на својим војницима у Персијском заливу. Новинари тврде да су им убризгавали ботулин и тако изазвали загонетну болест, која се пренела на децу војника, што је приморало америчког председника Била Клинтона да формира Одељење за испитивање „заливског синдрома“. Касније се показало да су у операцији „Пустињска олуја“ авиони А-10 и тенкови користили муницију с осиромашеним уранијумом и да је на простору дејства повећан број оболелих од рака, леукемије, опадања косе и псоријазе. Међутим, постоје сумње да су Снаге за брзе интервенције и снаге НАТО у септембру 1995. и у Босни и Херцеговини користиле осиромашени уранијум 238 и биолошко оружје у пуњењима вођених ракета „круиз“ („Cruise“).<sup>3</sup>

Није чудно што је идеја о тзв. неокортикалном рату, у којем се напада људски мозак, настала у САД, јер је у тој, по мишљењу Американца Томаса Молнара, „фантом држави“ становништво одавно идеолошки програмирано. Вашингтонски режим је: 1) прогласио комунизам за државног непријатеља број један, плашећи сопствени народ чувеним упозорењем „Руси долазе“; 2) створио „формула систем“ према тзв. *доктрини политички коректног изражавања*, односно *доктрини политичке коректности*, у којем се зна које речи смеју а које не смеју да се користе, којим пилулама се достиже вечно здравље и колико је благотворан (о)смех; 3) створио хиљаде секти не би ли се распршиле енергије самосвесних народа; 4) сликовницама спустио интелектуални ниво сопственог становништва; 5) купио неопходну и послушну памет из иностранства у процесу „одлива мозга“, чиме је створио „интелектуалне јањичаре“, који у појединим ратним ситуацијама, (не)знајући да су (зло)употребљени, смишљају моделе за уништавање народа из којих су потекли; 6) понудио својој, још увек младој нацији модел живљења који одвлачи мисли од основних људских врлина, не би ли се предупредило схватање да трка за профитом угрожава преостало човечанство; 7) одвојио сопствени народ од истине, части и поштења, стварајући лажну слику сопствене вредности и туђе ништавности итд. Америчка администрација определила се да уреди и преостали свет према свом лику, не бирајући средства и верујући да је најлакши начин за то промена схватања, жеља и воље оних народа који им стоје на путу остварења „америчког сна“. Наиме, када су Американци 4. новембра 1992. изабрали за свог 42. председника Била Клинтона (Вилијама Џонсона<sup>4</sup> Клинтона), сва три кандидата за председника САД захтевала

<sup>3</sup> Сфор је признао да је НАТО приликом бомбардовања подручја у Републици Српској, које је изведено 1995. године, користио бомбе с осиромашеним уранијумом, а према извештају Службе цивилне заштите из Добоја, објављеном у другој половини јула 1996, у њиховом граду су примећене до тада незабележене појаве на биљкама, животињама и људима, и то после посипања планине Озрен, и шире околине, загушљивом масом непријатног мириса из авиона НАТО-а. Податке о новим обољењима становника Републике Српске потврдило је и Инфективно одељење болнице „Св. Лука“ из Бањалуке.

<sup>4</sup> Занимљиво је да његово право име, из непознатих разлога, није познато јавности. Постоје подаци да је реч о Вилијаму Џеферсону Клинтону и да је Бил Клинтон, заправо, Вилијам Блајт, или Вилијам Џеферсон Блајт IV...

су од народа да се уједини у остварењу „америчког сна“, јер су, према њиховим речима, Американци највећи народ, и обећали су свом народу да ће буквално променити свет.

Биће забележено да су помак рата из војних сфера у све друге сфере иницирали русофоби попут Линдона Х. Лароче јуниора, који је бескомпромисно инсистирао: „Ако икада будемо приморани да се боримо у општем рату, постигнимо брзу победу уз што мање губитака живота међу становништвом. Уз то, ми морамо развити и задржати способност комбиновања одбране и напада за такву војну победу. Ми морамо постићи такву победу без испалењеног иједног метка. Исправан циљ ратовања по себи јесте коришћење војне силе да се изазову такви ефекти да се непријатељ присили да призна пораз, уз нашу истовремену културну, економску и политичку офанзиву“.

Америчка опседнутост „московском“ цивилизацијом изазива све погубније ефекте по планету. Посебан проблем је то што агресивни научници, попут наведеног Ларочеа, највише знају о новим оружјима. На конференцији у Паризу, 26. новембра 1987, он је, говорећи о оружју с нелинеарним електромагнетним зрачењем рекао: „Суштински, савремена средства омогућавају нам да откријемо и меримо локализоване кохерентне импулсе у рангу кванта емисије, уводећи нас тако у нешто што се данас зове 'нелинеарна спектроскопија' животних процеса. Поређење резултата постигнутих на тај начин у биолошким истраживањима, са наученим лекцијама из високоенергијске физике и слободне снаге плазма стања јесте кључ нацрта стратешког и тактичког антиперсоналног офанзивног оружја и његове примене“. Познаваоци оружја знају да је реч о оружју које је, пре свега, усмерено на људски мозак, а потом и на друге виталне људске органе. Да у томе нема ничег мистичног може се схватити при проучавању физиологије човека.

### **Припрема за продор ка Истоку**

Суштина америчког приступа животу на „њиховој планети“ најбоље је изражена у реферату Вилијама Коена, секретара одбране САД, у којем је говорио о развоју оружаних снага до 2015. године: „На темељима председникове стратегије националне безбедности, одлучили смо да одбрамбена стратегија САД у скорој и даљој будућности мора да настави да *обликује* стратегијско оружјање које одговара америчким интересима, сачува могућност да *реагује* на цео спектар претњи, те да се *припреми* данас за сутрашње и будуће претње и опасности. У основи те стратегије јесте императив да САД, као глобална сила која треба да штити глобалне интересе, морају остати дипломатски, економски и војно ангажоване у целом свету“.<sup>5</sup> Свесни да су добили „хладни рат“, Американци желе да експлоатишу постигнути успех без деобе стечене силе, усмерене на освајање света. Да би успоставили светску доминацију,

<sup>5</sup> William S. Cohem, Report of the Quadrennial Defense Review, Washington DC, May 1997.

односно обликовали стратегијско окружење које одговара њиховим интересима, разбијају све федералне јединице у тзв. бана републике, успостављајући у њима марионетске режиме. Претходну Југославију разбили су на четири послушне државице: Словенију, Хрватску, БиХ и Македонију, а сада покушавају да разбију преосталу СР Југославију на неколико нових република. Њихови аналитичари помно прате светске мегатрендове, мартирају евентуалне претње планираном концепту и предлажу мере за правовремено поништавање потенцијалних ривала. Витални интереси САД у вези с Косметом одређени су, пре свега, тежњом да се разбије СР Југославија на лако контролисане целине, а затим и фикс-идејом на НАТО формира део базе и на Космету (на Балкану има елементе базе у Мађарској, Румунији, Бугарској, Грчкој, Албанији, Хрватској, Босни и Херцеговини и Македонији). Таква база на Балкану, најважнијој геостратешкој тачки света, била би најснажнија одскачна даска за даље ширење Атлантске алијансе ка истоку. Администрације Сједињених Држава сматрају да имају природно право на превласт над Балканом после победе над СССР-ом и због расформирања Варшавског уговора. Припрема за савладавање сутрашњих и будућих претњи и опасности укомпонована је с освајањем света и ширењем НАТО-а, а ти процеси се надгледају, као што је у стратегији националне безбедности САД наведено, непрестаним дипломатским, економским и војним ангажовањем у целом свету. Флоскула да СР Југославија нема прави однос према Шиптарима на Космету треба да послужи за долазак НАТО-а и његово стално присуство на Балкану (и на Космету) ради војне контроле Европе, Медитерана, Блиског истока и највећег дела територија бившег Совјетског Савеза.

Искоришћавањем већ проверене подривачке идеје о „Великој Албанији“ и наговарањем косметских Шиптара да започну акт сецесије из Југославије, којим се одваја и Црна Гора, уз обећања да ће имати своју државу која ће им омогућити даље несметано размножавање и боље услове за савременије уређивање националних односа, вашингтонски значајници створили су повод за војну интервенцију против СР Југославије. И пут до размештаја трупа Алијансе на Космету осмишљен је на пентагонски начин. У Вашингтону се рачунало с тим да Срби, због свог менталитета, неће ни по коју цену дозволити улазак страних снага на своју територију по цену бомбардовања. Пошто је Пенгату потребан експериментални рат за припрему војних снага за даља освајања и продор ка Истоку и ради припрема за следеће опасности, претње и искушења, Србија треба да послужи самозваној глобалној сили као полигон за проверу стратегије и тактике и контролу прецизности расположивог и новог оружја. У вези с тим, секретар за одбрану САД био је веома конкретан: „Прецизно дејство ће омогућити снагама САД да у право време и на правом месту дејствују по било којем циљу, са правовременим подацима о циљу, заједничким познавањем борбеног простора потребним за одговорно командовање и управљање, те са флексибилношћу за поновни прецизан напад. Снаге САД биће у стању

да униште кључне чворове непријатељевих система на великим даљинама са мање борбених система и мање пропратне штете". Наравно, све што је речено односи се и на америчке снаге у саставу НАТО-а, који дејствима са велике удаљености (избегавајући зоне дејства лаких и средњих система ПВО), и посебно коришћењем ракета „томахавк“, проверавају прецизност нападахних средстава покушавајући да избегну било какве губитке. Очигледно је да се у интервенцији против Србије Сједињене Државе ослобађају старије генерације оружја и проверавају нову генерацију. У експерименту им иду наруку сви извештаји са ратишта о томе који циљ јесте, а који није погођен и колико је одступање у мерним јединицама, јер им ти подаци служе за даље анализе о ефикасности ратних система. Србија је идеалан „непријатељ“ јер је мала, лако приступачна земља, а не избегава борбу по сваку цену, јер је насељавају житељи који спадају међу најчасније, најдостојанственије и најхрабрије на Планети. Све друге мале земље лако су се одрекле суверенитета и похрлиле у НАТО, без обзира на то што је реч о организацији намењеној за убијање свих оних који се супротставе „новом светском поретку“. За непријатеље „новог светског поретка“ проглашавају се све земље које не желе да се одрекну независности. С друге стране, САД не могу да експериментишу са већим и јачим земљама, јер би њихови системи смањили дистанцу, време реакције и омели прецизна гађања. У другој фази америчке агресије на СР Југославију Северноатлантска алијанса је планирала, према извештајима медија, да провери дејства са ивица зона ПВО цевних система и координацију својих информационих система (сателити, Авакс, извиђачка авијација). Осим тога, најавили су, лицемерно, још један глобални циљ – учешће у изградњи привреде и инфраструктуре СР Југославије после њиховог уништавања. При том је неутралисање Војске Југославије непосредна помоћ сецесионистичким косметским Шиптарима и терористима, а постојање „ОВК“ и збегови настали због њиховог дејства наизглед су основни разлог за присуство и дејства Алијансе. Американци, наравно, верују да ће баш они највише зарађивати на хуманитарној обнови нових државица. У целој балканској причи о „новом светском поретку“ најнаивнији и нај(зло)употребљенији су косметски Шиптари. Наиме, они су једна од најмлађих националних мањина у свету. Време је, због високе стопе наталитета, радило за њих, па су своје интересе могли да остваре и без револуционарних промена и радикалних захтева, посебно због очевидне и тешко излечиве „беле куге“ у Срба. Вазалски однос према САД, због којег губе на угледу и све чешће и више трпе људске губитке, крајње је бесмислен, а показује да је реч о бесперспективној националности, без неопходне мудрости за опстанак. Тако су убрзали процес преотимања српског простора и своју (не)перспективу везали за (не)перспективу „новог светског поретка“.

С обзиром на то да су САД одлучиле, без одобрења Савета безбедности, да НАТО нападне Југославију, да се дејствује са дистанце и прекомерном силом и користи најсавременије оружје најмоћнијих

земања света, јасно је зашто је Вилијам Коен рекао да САД у рату не желе фер борбу, наглашавајући да једино желе способности које ће им „обезбедити одлучујућу предност“.

Наравно, у Вашингтону су једино добро проценили да ће им Срби, и готово сви остали који са њима живе, делећи њихову судбину, стати на црту. Колико Срби нису могли да поверују да постоје злотвори који ће их напасти на основу исконструисане приче политичких мафијаша евакуисаних у Трилатерали и/или негде у групама, као што су чувене „Г-7+1“ и Контакт група, толико Американци не могу да поверују да постоји народ који не респектује никакво силедијство, а поготову не подло. Ударили су на стари и сада мали историјски народ са чувеном традицијом, који је у свему бољи од сваког америчког конституенса. Амерички аналитичари су пренебрегли истину да су ушли у „Бермудски троугао“ у којем нестају победници. У Србији је све другачије него у америчким државама. Покушавајући да окрену народ против власти, америчка администрација учвршћује постојећу власт. Хотећи да уплаше Србе, они их утврђују у храбрости. Желећи да разједине Србе – удружују их. И када разоре све што Срби имају, Американци ће остати политички (дипломатски) и културолошки голи на „планетарној позорници“. Сигурно је само да ће успети да покрену процес припреме свих угрожених народа за коначни обрачун с монструозним Сједињеним Државама. А међу угроженима нису само тридесет и пет држава које је ухапсио „светски полицајац“ већ и све државе чланице Атлантске алијансе. Иако нису хтели да им Срби остану иза леђа док освајају Исток, ипак ће се то догодити. Биће то Срби без аеродрома и касарни, али слободни, достојанствени и спремни да граде будућност која ће се разликовати од новог америчког робовласничког поретка.

Једно је потпуно сигурно: Срби су поново померили време, привукли будућност и час коначног обрачуна човечанства са новим планетарним злом, овога пута са заговорницима и инструментима „новог светског поретка“. Нису се још једном уписали у историју због тога што су у нечему најбољи на планети (а најбољи су у много чему), нити због тога што су први оборили фамозне авионе F-117, већ, пре свега, зато што су имали смелости да први стану на црту бескрајно моћнијем и озлоглашеном деструктивном и умишљеном аутопоиетском систему.<sup>6</sup> Амерички сан се распршује у „косметском геостратешком глибу“, јер ту су у клинчу Срби и НАТО: Срби не дају свој простор, а НАТО-у тај простор стратешки треба и не жели да узмакне – на исток не може док не реши залеђину.

---

### **Заустављање зла**

---

Изгледало је необично драматично упозорење Лојда Спенсера, председавајућег Одбора за безбедност, почетком августа 1998, у Пред-

<sup>6</sup> Аутопоиетска организација је мрежа узајамно повезаних процеса који производе компоненте које својом интеракцијом генеришу исту мрежу процеса која их је остварила. Производ аутопоиетског система је сам систем.



ставничком дому Америчког конгреса: „Ми немамо никакву одбрану“. На посебну забринутост навели су га резултати расправе о неефикасности америчких обавештајних служби, којима су, осим ирачких оружја за масовно уништавање, промакле и индијске нуклеарне бомбе.

Потврде да се америчка администрација, која заговара сведимензионалне операције, операције изван ратног стања и неокортикални рат, бори с више горућих одбрамбено-безбедносних проблема, сустижу се из дана у дан. Јер, док је Бил Клинтон бринуо о аутономији Косова и стабилности руске валуте, у главном граду Кеније – Најробију, убијено је 12 Американаца; Хаваји су затражили независност од Сједињених Држава; ракета „Титан“, која је носила војни шпијунски сателит, експлодирала је изнад базе „Кејп Канаверал“; Стејт департмент је био приморан да затвори више амбасада; Ирачани су упозорили да више не пристају на америчке уцене и делимична решења итд. Познато је да Американци своју безбедност штите широм света, трагајући за потенцијалним антиамерички расположеним терористима, хакерима, људима у медијима, бившим припадницима специјалних снага, трговцима дрогом, приватном милицијом и герилцима, али и да управо ту врсту људи ангажују за рачун сопствених „виталних интереса“ у атентатима и за киднаповања, у коришћењу радио оружја, злоупотреби Интернета и моделовању одговарајућих WEB сајтова, формирању лажних обавештајних центара, пласирању правовремених информација, пристрасном извештавању и дезинформисању јавности, контроли тока дроге, затим као борце („пси рата“), и слично. Зато готово никог не изненађује што геостратег Пол Бивер тврди да је изградњу објеката у Судану и Авганистану, који су 20. августа 1998. бомбардовани према сценарију Пентагона, и активности у њима, финансирала ЦИА да би појачала мудахедински отпор совјетској сили.

Пошто САД у рату против терориста примењују методе „прљавих полицајаца“, тешко је претпоставити да неће платити цену својих концепција које су неприхватљиве за многе друге земље, па је добар разлог за вашингтонску забринутост и објављено саопштење фундаменталистичке групе „Међународни фронт за борбу против Јевреја и крсташа“, у којем, између осталог, пише: „Свете акције против Сједињених Држава биће настављене све док се америчке снаге не повуку са муслиманске земље“.

Геополитички аналитичар Јоханан Рамати, из јерусалимског института за одбрану Запада, заступа тезе, у вези с актуелним америчким начином деловања, које понајвише личе на годинама објављиване ставове у српским средствима јавног информисања. Наиме, угледни израелски аналитичар сматра да је понашање САД у време изградње „новог светског поретка“ условило ситуацију да највећа светска сила „сада има мало непријатеља, много непријатних „партнера“ који траже прилике не би ли поравнали рачуне, нема правих пријатеља а има опасне илузије“.

Пошто се Американци мешају у све планетарне процесе, изигравајући улоге „светског мудраца“, „светског пиромана“, „светског ватро-

гасца" и „светског жандарма“, у случају било какве радикалније промене у светским војно-политичким трендовима још више би се наметнуо проблем њихове одбране, засноване на концепту тзв. истурене одбране. Амерички доктринолог Ричард Симпкин, у књизи *Надметање у брзини маневра*, дао је најбољи пример америчке „одбрамбене“ логике: „Готово ни у једном критичном подручју света где би, на пример, америчке снаге биле употребљене нема довољно маневарског простора који би обезбедио примену стратегије класичне одбране по дубини... Зато одбрана мора почети на знатно истуренијим линијама и одатле да се води агресивно ради уништења нападачевих журишних ешелона...“

Напад је наравно, најбоља одбрана, и то је основни разлог што су амерички војници распоређени у 100 земаља света. На пример, амерички председник Бил Клинтон се у Токију, 17. априла 1996. после разговора с јапанским премијером Рјутаром Хашимотом, договорио да Американци задрже 100.000 војника у Азији, од тога да око 47.000 остане у Јапану, а 37.000 у Јужној Кореји. Реч је о огромним снагама државе с највећим трансфером оружја и највећим војним буџетом у свету. Осим што војно присуствују у готово 50 одсто земаља света, Американци радикално утичу на унутрашњу војну, политичку и економску ситуацију у већини земаља. Довољно је навести земље Латинске Америке, затим Руску Федерацију, Аустралију, Јапан, Турску, Израел, Грчку, Италију, Египат, Ирак, Саудијску Арабију, Јужну и Северну Кореју, Сомалију, Албанију, Хрватску, Босну и Херцеговину, Македонију, Кубу, Хаите итд. да се схвати о каквој хегемонији је реч. То је планетарни проблем, јер су под контролом трапавог политичког цина готово све значајније међународне институције које одлучују, искључиво, према америчким интересима. Једино тако се може схватити понашање Бутроса Галија, бившег генералног секретара УН, када је, 2. септембра 1994, на први поглед безразложно и непрозван, изјавио да „САД имају право да интервенишу на Хаитију“. Не треба заборавити да је господин Гали, као да се придржавао „Протокола сионских мудраца“, предвидео да ће на планети бити 400 држава („банана република“) у следећих десет година. Но, ипак је необично када „први човек мира“ заговара ратне опције.

Наравно, није то једини дипломатски бисер у режији Вашингтона. Многа друга „решења“, осмишљена у Белој кући и Пентагону ради обликовања међународног окружења подобног америчким интересима, највероватније ће утицати на будућност планете и, посебно, на међународне односе. Није лако заборавити да је Клинтонова администрација, 25. јануара 1994, дакле пре првих бомбардовања Срба у Босни, одбила иницијативу француских политичара да САД искористе свој утицај и приволе босанске муслимане да прихвате мировни споразум, када се зна да су Американци иницијали антисрпско расположење подршком различитих инсценирања у Хрватској (Бански двори и Дубровник) и Босни (у улици Васе Мискина и два пута на пијаци Маркале у Сарајеву), након којих су донесене за српски народ судбоносне и пресудне одлуке

НАТО-а и Савета безбедности. Преблизу врхунцу лицемерја, али права слика понашања америчких дипломата, било је и њихово „чуђење“ због захтева генералног секретара УН Манфреда Вернера, 7. фебруара 1994, да Савет НАТО-а одобри ваздушне ударе по српским положајима око Сарајева. Тако су Сједињене Државе перфидно, оптужујући Уједињене нације, а не предузимајући ништа да се преседан оспори, дозволиле НАТО-у да делује изван надлежности. Исто тако, није могуће заборавити да су 20. јула 1995. чланови америчке делегације у Лондону: Ворен Кристофер, Вилијам Пери и Џон Шаликашвили, после бројних претњи упућених Србима, предложили укидање двоструког кључа у вези с одобравањем употребе снага Алијансе. Захтевали су, заправо, да се Бутрос Гали, који је већ учинио сличне преступе, унапред сагласи с одлукама њене команде. Свакако, чини се да је прихватањем те „сугестије“ погажен још један изузетно важан међународни принцип: прогнани су Срби из Книнске крајине, преокренут је однос снага на ратишту и, што је још важније, створени су услови да НАТО надгледа свет. Највећи амерички резултати су напуштање вековних огњишта и одлазак Срба из Хрватске, деструкција одбрамбеног система у Републици Српској и спремност „за сарадњу“ под било каквим условима.

Америчком резону да подешавају окружење и да поједине регионе „држе на оку“ приличи и „решење за босански лонац“, јер они су смислили успоставу мира стварањем лабаве федерације Хрвата и „муслимана“, и касније лабаве конфедерације те федерације са Хрватском. Тако су, у ствари, обезбедили своје непрестано присуство на Балкану и трајно управљање „јужнословенском кризом“. Слична је њихова идеја и иницијатива у вези са хрватско-муслиманским споразумом, чиме су забили клин између Срба у Крајини и других Срба.

Наравно, сва наведена „решења“ усклађена су с америчком војном доктрином, која је проистекла из схватања квантитативне цивилизације и свих вашингтонских стратегија. Познаваоци доктрина и геостратешки аналитичари знали су да ће, на пример, САД иницирати санкције и да ће санкције створеним непријатељима укидати по фазама и уз посебне услове јер је тако записано у њиховој доктрини. Одлука Манфреда Вернера, од 22. априла 1994, да се одлучније употреби сила, и одређење америчког секретара за одбрану за „силовите ударе“ такође је у складу са доктрином. Мада је (не)обично што је Америка затворила очи пред иранским кршењем ембарга на оружје током 1994. године, и то одговара вашингтонским прописима. О њих се нису огрешили ни 9. јуна 1994, када су у Представничком дому изгласали укидање ембарга на оружје „муслиманима“, супротно резолуцији 713 Савета безбедности, која је за све у свету, осим за непријатеље Срба, важила од 23. септембра 1991. године. Американци су створили услове да једино они могу своје поједине грађане да заштите бомбардовањем главних градова и само они могу да услове долазак својих војника у оквиру коалиције речима: „Тек након постизања споразума, када не буде уобичајене опасности“.

Америчка осорност, стечена на гаранцији „да их ривал никад неће напасти“, омогућила је војнички нелогичан распоред америчких снага. У озбиљном сукобу показало би се убрзо да је велика грешка САД, с војног аспекта, што имају мале резерве и велики међупростор између евентуалног фронта и резерве, и то што су им те резерве све чиме располажу за одбрану сопственог континента, а главне снаге распоредене су негде далеко у свету, неспособне да помогну сопственој држави и нацији. Није тајна да су развој и јачање америчке моћи остваривани концепцијом заснованом на легализованој отмици ресурса од слабијих нација, задобијених, пре свега, економским ратом, агресивном политиком и непрестаним претњама. Зато није било разлога да Американци своје снаге распореде према теорији и пракси ратне вештине, јер им, барем до сада, права ратна вештина није ни била потребна. Осим релативно добро разрађених операција специјалних снага, које више приличе полицији, Американци, због свеопште надмоћи, очигледно нису били приморани да подробније изучавају битке на Маратонском пољу, код Леуктре, Арбеле, Кане, Фарзале и сличне, па им недостаје права доктрина одбране (имају доктрину напада). Ипак, иако по свему судећи до Пентагона нису стигла дела класика ратне вештине, нити стратегије кавки су били Алфред Краус и Михаил Тухачевски, Американци су доказали да су усвојили принципе освајачких ратова, на основу филозофије ратовања Сун Цу Вуа, Гориношо Мусаши Мијамота и Никола Макијавелија, и да су деструктивне принципе савладали чак и припадници бројних секти, насталих уз „благослов“ Савета за националну безбедност САД, ЦИА и Стејт департамента, у Филадельфији, Лос Анђелесу и Њујорку.

Савремени ратови су свеобухватнији и перфидније вођени од претходних, засновани на америчкој логици да је допуштено све што није забрањено, затим да једино они имају прави систем и да га морају усвојити сви остали. При том су превидели чињеницу да свако освајање простора подлеже одређеним законитостима и да најчешћи узрок пораза агресора у немогућности да се освојени простор „покрије“ довољним, довољно способним и довољно приврженим снагама. Освајајући свет доларом и наметањем свог начина живота и демократије вашингтонска администрација је створила нове непријатеље, па се зато и чини да нису извукли поуке чак ни из сопствених ратних искустава. Наиме, Американци не памте рат који су добили, осим ако у посебан успех нису уврстили Си-Ен-Енов рат у Кувајту, када, иако препуни сателитских података, нису знали имају ли пред собом коју хиљаду или 250.000 војника (према „ABC News“ на основу чланка „Where are the Troops?“, објављеног у часопису „Newsweek“, децембра 1990, тих трупа није ни било). Вијетнамци су их поразили клопкама за животиње; повремено бомбардујући Ирак очигледно се плаше да Садам Хусеин није „плави принц“ из Нострадамусовог пророчанства; генерал Аидид се у Могадишу играо жмурке с америчким командосима, а Цими Картер никад неће моћи да заборави катастрофални учинак својих специјалаца у Ирану.

Освајање Истока у режији САД у поодмаклој је фази. Уместо војних јединица, у руским републикама распоређене су различите западне компаније: узбекистанско злато преузела је америчка компанија „Њумонт“, памук одвози једна британска компанија; казахстанско „црно злато“ из Тенгиза искоришћавају „Бритиш петролеум“ и амерички „Шеврон“; казашки гас одлази преко „Елф аквитена“, „Бритиш гаса“ и „Ађипа“ у Француску, Велику Британију и Италију итд. Присутни су на Тајвану и Филипинима, у Јужној Кореји, Јапану... Стога се намеће питање хоће ли Америка успети да покори још неосвојене земље или ће њена моћ, због непрестаног расипања енергије и недостатка мудрости, у међувремену спласнути.

Тешко је проценити колико је долара потребно да се сруши концепт привилеговане „истурене одбране“, али је цена вероватно мања од једне америчке флоте, можда мања и од једног високоенергетског система какав је носач авиона. У сваком случају, ретко ко у свету не зна да је, да би се наведени концепт учинио немоћним, потребно ангажовати много мање људи и средстава од оних уложених у њега и укључених у његову реализацију. То знају амерички званичници и управо стога се у земљи која често чини различите одмазде плаше осветника. Јер, уколико неко узврати истим приступом, неће проћи много времена до моделовања сличног „одбрамбеног система“, да би се надвладала америчка економска, политичка и војна надмоћ.

### *Почео је планетарни рат*

Постоји много показатеља да рат између САД и осталог света већ траје и да су непријатељи Вашингтона све опаснији. Један од нових америчких ривала је Европска унија. У покушају да се ослободе америчког тугорства, Европљани су прво створили нову западну војну алијансу – ЗЕУ. Потом су се сукобили у вези с ублажавањем санкција против СР Југославије, које су предложиле европске дипломате, пошто је економска блокада нанела штету многим земљама Европе. Након одуговлачења вашингтонске гарнитуре да упути своје трупе у Босну, министар одбране Француске Франсоа Леотар упозорио је да „Европа нема времена да чека Сједињене Државе да идентификују своје националне интересе“. Лорд Овен је био још радикалнији: предложио је да се Европа супротстави Сједињеним Америчким Државама. Подржао га је тадашњи премијер Француске Алан Жипе, потврђујући да би Европљани морали да буду спремни за војне акције у свом вилајету, без учествовања Американаца, који су, чак, и европски телевизијски простор „ставили под своју капу“. А француски генерал Жан Кот, један од команданата Унпрофора за претходну Југославију, закључио је да једини начин да Европска унија живи јесте да американизовани НАТО умре. Колико су се америчка моћ и надобудност проширили најбоље показује однос према Русији. Јер, познато је да САД чини све да Русију сведу на регионалну силу, и да раде на укључивању бивших чланица

Варшавског уговора у НАТО не би ли навукли омчу кремалјској администрацији. Зато су већ и најпрозападнији Руси схватили да су још једном обманути. Кина отворено оптужује САД за светски хегемонизам; арапске земље чекају прилику да узврате добијене ударце; Јапан није заборавио Хирошиму, а земље Јужне и Средње Америке осећају америчку окупацију. Шта би, кад би смели и могли, многи у свету учинили Американцима показује гест Суданаца када су заузели здање напуштене америчке амбасаде у Картуму. Шта већина у свету мисли о америчком планетарном понашању може се закључити и из реакције Махатира Мухамеда, премијера Малезије: „Како ми можемо да знамо да су амерички напади на Судан и Авганистан изведени у самоодбрани, како тврди Вашингтон, када за то не пружа ниједан доказ“.

Када се размишља о опстанку америчког одбрамбеног концепта треба узимати у обзир и то да САД свакодневно стварају, свакако не класичне, унутрашње непријатеље у процесима африканизације, исламизације и хиспанизације, и да прави Американци убрзано нестају. Наиме, познато је да се тзв. америчка нација претвара у мултиетничко друштво, пошто су 1998. године први пут у тој земљи хиспанска деца по броју надмашила црначку децу (само у току једне генерације, проценат беле деце опао је са 74 на 66 одсто од укупног броја деце у Сједињеним Државама). Због свега тога, нормално је што Американци свуда виде непријатеље и терористе и што им је сумњив сваки „купљени мозак“ који се поклатио Западу у процесу „одлива мозга“, јер би у одређеној ситуацији могао да се освети за нанесене штете народу из којег потиче. Американци су, заправо, међусобно најсумњивији, јер су они скупина одбачених трагача за златом и „америчким сном“ и незадовољника привучених доларима. Када би Американце међусобно завађали, као што они завађају друге, они би највероватније имали грађански, верски и расни рат и на носачима авиона. Исто тако, не би било никакво чудо да неко одлучи да на њихове „уласке у мозак“ одговори уласком у њихов мозак.

На рат „тероризмом против терориста“, о којем су први писали Алвин и Хајди Тофлер предвиђајући технолошке ратове, односно ратове држава против група људи, тзв. ратове трећег таласа, подсећаће Американце саопштења попут оног на суданској телевизији након напада на фабрику у Бахрију, у којем је речено: „Потврђујемо спремност народа да се супротстави агресији и устане против страних настојања да нападају суданску земљу, идеологију и народ“. Спремаће се потомци Ујка Сема за рат и када их прозову појединци попут популарног исламског фундаменталисте Осама бин Ладена. За њега Американци тврде да има разгранату мрежу своје организације од Алжира до Малезије. Дојучерашњи савезник САД, а сада њихов највећи непријатељ, упозорио је вашингтонску власт да битка са САД још није почела.

Колико су Американци опчињени проблемима безбедности и одбране најбоље се може закључити из написа „Амерички интереси у новом веку“, који је у часопису „The Bulletin of the Atlantic Council of

United States“ објавио Роберт Ф. Елсфорт, директор Атлантског савета. Угледни стручњак је навео пет виталних националних интереса: 1) спречити, одбити и смањити опасност од напада нуклеарним, биолошким и хемијским оружјем на Сједињене Државе; 2) спречити појаву непријатељске хегемоније у Европи или Азији; 3) спречити појаву веће непријатељске силе на границама САД, као и у области контроле над морима или космосом; 4) спречити катастрофалан колапс важних глобалних система (трговина, финансијска тржишта, енергија и животна средина), и 5) обезбедити опстанак америчких савезника.

И проблем са терористима изашао је на међународну сцену из теорије о ратовима будућности преко доктринарних решења. О врстама непријатеља, попут наведених хакера, бивших специјалаца и полицајаца, људи у медијима, нарко мафије итд. и специфичностима и начинима борбе против њих писао је и др Роберт Бакнер из Сан Бернардина, у студији *Петодимензионални рат...*

Рат, који увелико траје, мора се зауставити мудрошћу, а потом треба пронаћи излаз из парадигме која је свет довела до руба цивилизацијског амбиса. Најбоље би било да свет из рата изађе неприметно, како је у њега и ушао. Једно је сигурно, да би се завршио, неко мора (с)рушити умишљени, по човечанство веома опасни амерички „одбрамбени“ концепт. Међутим, постоји и бољи, безболнији пут. Уколико Сједињене Државе не желе и буквално да овладају светом, требало би да повуку своје снаге из Напуља, Норфолка, Јокосуке, Перл Харбура и из бројних других база у своје воде, и да препусте „пут до благостања“ народима који су дуже од њих изграђивали своју цивилизацију. Јер, једино то би било у складу с прокламованом „америчком демократијом“.

Међутим, проблем је што Американци треба да измене своју животну парадигму, а то очигледно неће бити лако. Наиме, постоје бројни показатељи да је ниво знања Американаца у рапидном опадању, а прогнозе за следећи век су песимистичке. Драгош Калајић, у књизи *Америчко зло* (1993), тврди да амерички црнци кроз афроцентричне наставне програме, мењају историју убеђујући ученике да су стари Египћани и Лудвиг ван Бетовен били црнци. Највећи живи писац научне фантастике Рој Бредбари поверио се извештачу римског дневника „Ил Месађеро“: „У САД образовање је отишло до ђавола. Ми не успевамо да научимо нове генерације да читају и пишу. Узгајамо генерацију идиота. Из програма високих школа избацују се класици европског стваралаштва, од Хомера и Платона до Шекспира и Дантеа, под изговором да су то 'политички некоректни аутори', заговорници 'елитизма', 'сексизма', 'расизма' и 'фашизма'.“ Ништа блажи у оцени америчке „просвећености“ није био аутор написа у часопису „National geographic“, пошто је објавио да за време рата у Персијском заливу три четвртине испитаника није знало да на мапи света покаже где се налази поменути залив, а 50 одсто Американаца није знало да покаже Сједињене Америчке Државе. Амерички сенатор Сам Нан, говорећи о људском чиниоцу као ограничавајућем елементу у руковању модерном техником,

изјавио је да је у КоВ САД 1979. године примљено 46 одсто војника који, према степену интелигенције, припадају најнижој групи којој се допушта служба у оружаним снагама. Заиста забрињава што покушавају да владају светом Американци пупут Боба Дола, који је, према писању немачког листа „Die Welt“, позвао Јохана Волфганга фон Гетеа (1749–1832) да приступи Републиканском кругу у Вашингтону „како би расправљали о будућем светском поретку“ и са супругом присуствује свечаној вечери. Да ли Американци мало знају, или имају манију брисања историје, или кују заверу против Срба, Православља и Словена није важно, али постоје докази да је њихов однос према истини опасан за све њихове следбенике. Један такав пример је брисање истине о Николи Тесли и његовом делу. Осим што су га својатали, просто невероватно звуче речи Макса Валентинуџија, објављене у часопису „IEEE“ за инжињеринг у медицини и биологији: „Завршио сам електротехнички факултет (1951–1956) а да нисам никада чуо за Николу Теслу, чак и у оквиру курсева који се експлицитно баве наизменичним електричним моторима, преносом енергије или бежичних (радио) комуникација. Провео сам дуг период радећи у предузећу Ар-Си-Ај Комуникајшнс, које се бави телекомуникацијама, и у том периоду сам имао прилике да упознам многе старије и искусније колеге. Никад, на бројним предавањима, састанцима и дискусијама које смо имали није поменут Тесла. Истовремено, добро се сећам имена других, много мање значајних иноватора у области електротехнике. Многе колеге и школски другови са којима сам о овом питању дискутовао имају слично искуство. Тесла за њих није постојао“.<sup>7</sup>

Може ли Запад с таквом основом да разуме мисли владике Николаја Велимировића: ... „лудост је што је овца дала живот за шаку траве, кад је трава ради живота, а не живот ради траве“, и да размисле како да напусте пусте снове и приступе квалитативном начину живота. Уосталом, остаје дилема да ли је човечанство на ивици амбиса зато што су се похлепни људски изроди домогли власти, или је опасно стање изазвано неминовним природним развојем који подразумева неизбежне вештачке творевине чије постојање нарушава природу и отежава услове за живот. Очигледно је да према свакој новотарији треба бити опрезан, јер ретко која не може да се злоупотреби.

Мора се веровати да ће САД, које имају доминантну улогу у свету, домаћинским методама водити свет до спасења. Наиме, предстоји борба за опстанак због све већег пораста становништва и смањења готово свих врста материјалних ресурса; оштећен је озонски омотач; за радиоактивни отпад више нема места ни у Јапанском мору, а камоли у изграђеним и уређеним басенима. Многим нуклеаркама (којих је око 500) тек треба да истекну рокови употребе, а зна се да, барем према досадашњим истраживањима, у њиховим подручјима никад више неће бити места за туристе и пољопривреду, већ само за рак и леукемију.

<sup>7</sup> Max E. Valentinuzzi, Nikola Tesla: *Why Was He So Much Resisted and Forgotten?* IEEE Engineering in Medicine and Biology Magazine, Vol 17(4) 1998, pp. 74-75.



Са достигнутих 14 милиона ХИВ позитивних AIDS личи на тек изливену реку а изливању се не види крај; све већи број људи зависи од дрога попут „екстазе“ („*Ecstasy*“) или „крека“ (*Crack*); а број становника који умиру од глади и у најбогатијим друштвима непрестано се повећава. Упркос свему, (са)учесници у стварању „поретка над порецима“ издвајају десетине милијарди долара за делатност обавештајних агенција (које када немају шта да раде, онако узгред, инсценирају пучеве и државне ударе у државама непослушних народа), НАТО и планетарну полицију. При томе, немају новца за смањење разлика између „севера“ и „југа“ и анулирање јаза између знања и савремених техника, технологија и управљања. Немају га за решавање било којег наведеног проблема. Многи се питају куда то води и хоће ли нови поредак решити све или барем највећи део наведених проблема. Можда ће, уколико се постојећи тренд настави, одговор бити – трећи светски рат – који су већ најавили Џон Хакет, у књизи *Трећи светски рат (The Third World War – 1978)* и Драгош Калајић, у књигама *Америчко зло (1993)* и *Америчко зло 2 (1998)*.

Дакле, вештина ратовања се, очигледно, уместо крају историје, приближава већ предвиђеном тоталном рату, а потом и окончању свих ратова, након којег ће, вероватно, настати нова епоха, заснована на кроћењу интереса и домаћинском коришћењу материјалних ресурса. То је једини начин да престану садашње максималне експлоатације и погубна разарања. Сасвим је сигурно да они који су прешли „црвену линију“ немају довољно интелектуалне снаге да се одупру реакцијама осталих цивилизација које тек треба да уследе. Сједињене Америчке Државе прелазе ту линију у Србији. После напада на СР Југославију више ништа неће бити исто. Креаторима „новог светског поретка“ свучене су маске с лица. Показало се да су њихови људи програмирани, јер убијају мислећи да пружају хуманитарну помоћ и учествују у инсценирањима не разумејући ни доказе својих експерата. Срушили су своју стратегију до 2015. године, прихваћену 1997, за само две године. Наиме, створили су у свету идеалне услове за развој тзв. цокер сценарија, којих се највише боје. Многи у свету већ размишљају како да се заустави безумни војни колос, а милитантне САД, заробљене сопственим сном, способне су да воде истовремено само два велика рата. Рат против СР Југославије моделован је до детаља на компјутерима и полигонима. Једино није моделовано оно што Американци не могу да претпоставе да постоји – душа људска, воља, достојанство и јунаштво. А управо због тога свет неће прихватити њихов сан.

#### Литература:

1. Alan D. Campen, *The First Information War*, AFCEA International press, Fairfax, Virginia, 1992.
2. Богдан Радица, *Агонија Европе*, СКЦ, Београд, 1994.

3. Бранимир Јовановић, Никола Рајаковић, Јован Перић и Дејан Поповић, *Никола Тесла – сто година даљинског управљања*, Музеј Николе Тесле Београд, Београд, 1998.
4. Живко Лукић, *Информатичке операције – даља разрада доктрине КоВ Сједињених Америчких Држава*, „Војно дело“, бр. 4–5/1995.
5. Збигњев Бжежински, *Стратегија и политика САД према Југославији*, „Омладинска искра“, 1978.
6. Michael T. Miller, *Контролори ума* (тајни досијеи ЦИА и Пентагона), едиција „Изазов“, издавач: Д. Вицановић, Београд, 1996.
7. Николај Велимировић, *О Богу и о људима*, „Ваљевац“ – Ваљево \* Књижевна заједница – Нови Сад, 1993.
8. Robert J. Bunker, *Five-dimensional (cyber) warfighting: Can the Army after next be defeated through complex concepts and technologies?*, California State University, San Bernardino, 1998.
9. Смиља Аврамов, *Трилатерална комисија, Идиј \** Ветерник, 1998.
10. Stiven Hasan, *Combatting Cult Mind Control*, Park Street Press, Rochester, Vermont, 1990.
11. *Уједињене нације 1945–1995. између признања и покуде*, „Међународна политика“ \* „Службени гласник“ \* Правни факултет \* Факултет политичких наука \* Институт за међународну политику и привреду, Београд, 1995.
12. *Catena mundi, Српска хроника на светским веригама*, књига II, „Ибарске новости“, Краљево и Матица Срба и исељеника Србије, Београд, 1992.